

Plus Muziektheaterrecensie

Recensie: Wendy Pan van Circus Treurdier balanceert regelmatig op de grens tussen zalig absurdisme en meligheid

Als je de schuld meetorst voor alle narigheid die de medemens treft en voor de ellendige staat van de aarde, ben je dan een goed mens of een egocentrische aansteller? In de geestige voorstelling Wendy Pan onderzoekt Circus Treurdier de morele waarde van schuld.

Patrick van den Hanenberg 21 maart 2025, 09:40

Bewaren

Delen

→ Ellen Parren, op bed, speelt Wendy Pan. Bowie Verschuuren

Na lange tijd heeft Wendy ([Ellen Parren](#)) eindelijk weer eens een lunchafpraak gemaakt met haar moeder in haar geboortedorp. Het schuldgevoel voor die sociale nalatigheid drukt zo zwaar dat Wendy letterlijk niet meer kan lopen en zich kruipend een weg baant door de lunchroom. De ambulance komt eraan te pas om Wendy naar haar ouderlijk huis te brengen, waar zij weer in haar oude kamertje, in haar oude bed wordt gelegd.

Ja, wat moet een mens als Wendy, die een bedelaar voorbij is gelopen, een vliegreisje heeft geboekt voor een bestemming die ze ook per fiets had kunnen bereiken en ook nog een krop sla in de ijskast heeft laten verpieteren? Daar moeten de dorpsarts (Sam van Hulst) en de priester (Peter van Rooijen) bij worden gehaald om het arme kind van haar schuldcomplex af te helpen.

Circus Treurdier heeft zich de afgelopen vijftien jaar bewezen als een aangenaam dwars theatercollectief dat niet alleen weet te vermaken, maar ook maatschappelijk belangwekkende vragen stelt. De vraag in *Wendy Pan*, wat is de morele waarde van schuld, wordt verpakt in buitengewoon geestige scènes, waarin ook met veel humor duidelijk wordt gemaakt dat de traditionele dorpsautoriteiten (arts en priester) niet van smetten vrij zijn.

Gouden zijstapje

Daarnaast springt het door Titus Tiel Groenestege geregisseerde stuk ook buiten het kader door de vierde speler, de jonge Mees Markus, constant te wijzen op zijn status als stagiaire bij het gezelschap. Ellen Parren (ze speelt de hoofdrol in het Oscarwinnende *I'm Not a Robot*) is de verantwoordelijke actrice die zich om de jongen bekommert. En vooruit, hij krijgt dan ook een eigen monoloog. Dat zijstapje is echt goud waard.

Het script balanceert regelmatig op de grens tussen zalig absurdisme en meligheid. Tijdens het exorcismeritueel om Wendy van haar duivelse stoornis af te helpen gaat het er wel even overheen, maar het stoort niet echt.

De verrassende ontmoeting met Peter Pan (ja hoor, daar is de slotmonoloog van de stagiaire), die zij als tiener in de discotheek zo harteloos heeft gedumpt en die daardoor de verschoppeling van het dorp is geworden, was een ijzersterk einde van de voorstelling geweest. Het gesprek met haar vader, die anderhalf uur woordeloos de krant heeft gelezen, voegt weinig toe en ook het wat al te pretentieuze slotlied over vergiffenis had achterwege kunnen blijven.

Wendy Pan

Door Circus Treurdier

Gezien 19/3, De Kleine Komedie 19/3

Nog te zien 20-31/5, Bellevue

